

DESPRÉS DE LA TEMPESTA VE EL QUE CLAMA

Carles Miró

www.carlesmiro.blogspot.com

Després de Sant Jordi, la petita parròquia que segueix la vida llibresca era normal que es dedicés a altres coses, per airejar-se. Potser és perquè ha plogut molts dies seguits que el retorn a la calma no s'ha produït de la manera habitual. Hi haurà qui atribuirà aquesta agitació del «mundillo» cultural — que continua ara que ja fa sol— als bons oficis de la consellera Mieras. Però ¿de debò que tot és culpa de la (mala) traça d'aquesta dermatòloga? Hi ha una altra possibilitat evident i que no se sol esmentar: que els agents i els pacients culturals tinguin la pell massa fina. Quan envio aquest paper (és 20 de maig), surt a La Vanguardia un article de Màrius Serra on diu que què es pensaven els escriptors que era la política. Hi ha hagut una microdecepció, una decepció de petit format, casolana, una rèplica d'aquella que es va viure durant els anys vuitanta, quan tots esperaven qui sap què quan governarien els seus.

¿Què ha passat? ¿Que la consellera diu un dia que tanca el KRTU? ¿Que Catalunya (vull dir, el govern de Maragall) proposa i disposa fer el que li sembla amb l'Institut Ramon Llull i les Balears (vull dir, el govern de Matas) ja té excusa per desentendre's del Llull, i hi col·loca un editor que continuarà fent d'editor (els arbitres no solen ser jugadors d'un equip, que deia algú fa un temps)? Aquestes maniobres, fetes en temps del pujolisme triomfant, haurien aixecat crítiques tant o més furibundes entre els que ara han callat que entre els que sí que han parlat. Però no tot es limita als que no hi suquen, en el nou estat de coses institucional.

Després del suïcidi polític de Carod, de l'atemptat terrorista a Madrid, de les eleccions espanyoles guanyades pel metrosexual de les celles en punta, quan ja només ens calia esperar la primavera i la normal animació hormonal, resulta que els escriptors es posen a redactar manifestos com bojos i que el clam dels lletraferits és «firmeu, firmeu, que el món s'acaba». ¡Si fins i tot el *speechwriter* (en català antic, «negre»; en català guai, «subsaharià») més notori de Maragall escriu a la premsa que la literatura catalana està fatal! ¿N'hi ha per tant?

Tot aquest guirigall petitíssim, que no interessa gens al públic —perquè les tafaneries del submón dels escriptors encara no surten a *Salsa rosa*, ¡per desgràcia!—, és un psicodrama fet de cara a la galeria. I l'efecte previsible és que la galeria n'estigui més que avorrida. De França cap avall, als escriptors els conviden per opinar de qualsevol cosa en els mitjans. Deu ser una estratègia per espantar els lectors. Naturalment, hi ha gent sensata fins i tot en el gremi de la tecla. També n'hi ha en el gremi de la batuta, i encara és hora que vegi un director d'orquestra discursejant en segons quines tertúlies de ràdio o desfogant-se en certes columnes de diari. Tenen massa respecte per les paraules; és el vici de fer-les servir per dir alguna cosa.

Però crec que l'escripturització de la vida pública d'aquest país ja no té remei. La mostra més espectacular és al final de la Diagonal de Barcelona. Sí senyor, el Fòrum, que és el remei universal contra aquella malaltia que han patit tots els escriptors del món (menys els catalans): el bloqueig. ¿No sabeu què escriure? Parleu del Fòrum. ¿Us agrada llegir? Agafeu qualsevol diari i de seguida us sortirà el Fòrum per les orelles. ¿Conseqüència? Primer, parareu de llegir en sec. Segon, com que la cosa de la lletra us tira, acabareu escrivint. ¿Teniu dubtes sobre si la «política cultural» (abreujadament, «polcub») de maragalliana o mierasiana és «en clau nacional catalana», en reclau regional catalana o una pura presa de pèl? ¡No, home, no! La polcul és forumesa, integradora, sostenible, multicultural i pueri, puti, pluri-no-sé-què.

Si, després de tot això, encara no ho veieu clar, escriviu que no ho veieu clar. És un començament com un altre. Es comença per una frase; per exemple: «No entenc...» I en els punts suspensius hi poseu tot el que no entengueu, de la manera més previsa que pogueu. En acabat, ho firmeu — individualment, sisplau, que si no seria un manifest. I, després, ja podeu passar, tranquil·lament a qualsevol altra cosa.